JAK DOBRZE NAPISAĆ UMOWĘ

Kurs dla początkujących wraz z testami

MACIEJ KOSZOWSKI

JAK DOBRZE NAPISAĆ UMOWĘ

Kurs dla początkujących wraz z testami

Maciej Koszowski

Jak dobrze napisać umowę. Kurs dla początkujących wraz z testami

Recenzent: prof. zw. dr hab. Jacek Gołaczyński

Wydawnictwo CM

Wydanie I
2019

Korekta: zespół Wydawnictwa CM
Projekt okładki: Dariusz Krupicki
Projekt typograficzny i skład: Dagmara Ślęk-Paw

Copyright dla tej edycji: Maciej Koszowski; Wydawnictwo CM (skład i projekt okładki)

Dozwolone jest niekomercyjne przechowywanie, utrwalanie, kopiowanie, zwielokrotnianie i rozpowszechnianie całości lub części niniejszej książki elektronicznej w sposób elektroniczny, fotograficzny i inny z wyjątkiem druku pod warunkiem podania jej autora oraz tytułu. W pozostałym zakresie na korzystanie z niej i opracowywanie jej treści jest potrzebna zgoda autora.

Druk: Bookpress

ISBN: 978-83-66371-68-2

SPIS TREŚCI

Tytułem wstępu 7
Wprowadzenie 9
Rozdział I
Oznaczanie miejsca, daty i stron umowy oraz składanie pod nią podpisów 18
Rozdział II
Określanie przedmiotu umowy i obranie dla niej nazwy 56
Rozdział III
Dalsza treść umowy 66
Rozdział IV
Język i zasady wykładni postanowień umownych 79
Rozdział V
Postanowienia końcowe, jakie mogą się znaleźć w umowie 87
Rozdział VI
Zabezpieczanie interesów stron umowy 109
Rozdział VII
Kształtowanie treści umowy w sposób korzystny tylko dla jednej z jej stron 128
Rozdział VIII
Obszerność umowy 133
Rozdział IX
Przydatność tzw. wzorów umów 136
Rozdział X
Zamieszczanie w umowie treści nienormatywnych 139
Rozdział XI
Wzgląd na regulacje prawnopodatkowe 140
Rozdział XII
Przykładowe umowy 143

Literatura uzupełniająca 154
Odpowiedzi do testów 155
Bibliografia 162
Streszczenie 163
Abstract 167

WYKAZ SKRÓTÓW

k.c. – Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. 1964 nr 16 poz. 93 z późn. zm.)
k.p.c. – Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. 1964 nr 43 poz. 296 z późn. zm.)
Dz.U. – Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej
Dz. Urz. MRiF – Dziennik Urzędowy Ministra Rozwoju i Finansów
Dz. Urz. UE – Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej
art. – artykuł
poz. – pozycja
nr – numer
z późn. zm. – z późniejszymi zmianami
zob. – zobacz
por. – porównaj
zd. – zdanie

Niniejsze opracowanie nie stanowi porady prawnej i zostało przygotowane wyłącznie w celach edukacyjnych.

TYTUŁEM WSTĘPU

Niniejszy kurs został opracowany z myślą o tych, którzy chcą prawidłowo sporządzić tekst umowy zarówno pod względem formalnym, jak i merytorycznym. Przeznaczony jest on przede wszystkim dla tych, którzy stawiają na tym polu pierwsze kroki, oraz osób niebędących z wykształcenia prawnikami. Również jednak dla tych ostatnich może on stanowić okazję do zweryfikowania swojej wiedzy tudzież służyć wskazówką, jak pewne kwestie w umowie cywilnoprawnej należy lub można rozwiązywać.

Do jego przygotowania niewątpliwie przyczyniły się też mniej lub bardziej powszechne błędy, na jakie można się natknąć w przypadku umów występujących w obrocie, i – jak się wydaje – częsty brak zajęć poświęconych technikom pisania umów w programie studiów prawniczych oraz w ramach przedmiotów z zakresu prawa na kierunkach takich jak administracja, zarządzanie, ekonomia i im podobne.

WPROWADZENIE

Umowa w prawie prywatnym to czynność prawna co najmniej dwustronna. Do jej zawarcia są potrzebne zgodne oświadczenia woli jej stron, czyli oświadczenia wyrażające wolę tych stron związania się nią (tzw. po angielsku: a meeting of minds). W razie braku takich oświadczeń nie można mówić o umowie. Przy tym stan, w którym strony w celu zawarcia umowy złożyły oświadczenia woli, jakie nie są ze sobą zgodne, zwykło się określać mianem dyssensu. Treść złożonych oświadczeń woli ocenia się w Polsce nie przez pryzmat tego, co ktoś naprawdę chciał (tzw. wola wewnętrzna), ale przez pryzmat tego, co inni, racjonalnie rzecz biorąc, mogą z tego, jak się on zachowywał, wywodzić, że on chciał (tzw. wola zewnętrzna)[1]. Umowy, gdy ich stron jest więcej niż dwie, nazywa się umowami wielostronnymi. Do takich też umów należy np. umowa spółki partnerskiej zawarta pomiędzy trzema albo czterema osobami.

Umowy mogą być odpłatne i nieodpłatne (pod tytułem darmym), jednostronnie i dwustronnie zobowiązujące, wzajemne i niewzajemne. Umowa dwustronnie zobowiązująca jest umową wzajemną wówczas, gdy świadczenia jej stron są

1 Za pewien ukłon w Polsce w stronę „woli wewnętrznej" może uchodzić instytucja wad oświadczeń woli, których wystąpienie powoduje bądź nieważność złożonego oświadczenia woli (bycie w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli oraz działanie za zgodą drugiej strony dla pozoru), bądź daje możliwość uchylenia się w określonym czasie od skutków złożonego oświadczenia woli poprzez pisemne oświadczenie tego temu, komu oświadczenie woli zostało złożone (działanie pod wpływem błędu, podstępu i groźby). Przy tym jeśli oświadczenie woli zostało złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozoru w celu ukrycia dokonania między nią a składającym je innej czynności prawnej (tzw. czynności dysymulowanej), jego ważność ocenia się według właściwości tej innej czynności prawej [zwłaszcza tego, od spełnienia czego zależy ważność takiej innej czynności prawnej] – zob. art. 82-88 k.c.

względem siebie ekwiwalentne – która to właściwość oceniana jest bardziej z punktu widzenia samych tych stron niż z perspektywy wskaźników obiektywnych. Poszczególne umowy mogą być też przysparzające, gdy zwiększają aktywa strony lub zmniejszają jej pasywa. Ponadto mogą one dochodzić do skutku zarówno za życia ich stron (tzw. umowy *inter vivos*), jak i po śmierci którejś lub któryś/wszystkich z nich (tzw. umowy *mortis causa*).

Do zawarcia umowy może być konieczne zachowanie szczególnej formy: dokumentowej, pisemnej (z własnoręcznym podpisem) albo elektronicznej (z kwalifikowanym podpisem elektronicznym), pisemnej z datą pewną, pisemnej z podpisem urzędowo/notarialnie poświadczonym lub aktu notarialnego. Jeśli prawo nie przewiduje formy szczególnej dla danego rodzaju umowy oznacza to, że umowa ta może być zawarta w formie dowolnej, w tym ustnej, *per facta concludentia* (dorozumianej) czy też np. drogą korespondencji wymienianej za pomocą poczty elektronicznej, wiadomości tekstowych przesyłanych sobie przez ludzi na odległość w inny sposób albo odpowiednich operacji dokonywanych w serwisach internetowych typu: Allegro, eBay, Amazon, Total Casion, Forex.pl, App Store, Sklep Google Play i im podobnych.

Czasem do dojścia umowy do skutku potrzebne jest też coś więcej aniżeli same zgodne oświadczenia woli jej stron, jak np. wydanie rzeczy objętej umową lub dokonanie wpisu w odpowiednim rejestrze. Przy tym takie wymagające „czegoś jeszcze" umowy nazywa się realnymi w odróżnieniu od umów konsensualnych, jakie dochodzą do skutku poprzez samo porozumienie się stron (łac. *solo consensu*).

Umowy dzieli się również na kauzalne (przyczynowe) i oderwane (abstrakcyjne). Ważność pierwszych zależy od istnienia i prawidłowości ich kauzy, a ważność drugich jest od istnienia/prawidłowości takiej kauzy niezależna. Umowy kazualne mogą być kauzalne tylko materialne, wówczas, by były one ważne, ich

kauza nie musi być w ich treści wymieniona[2], oraz kauzalne formalne, kiedy wymienienie w ich treści ich kauzy jest niezbędne dla ich ważności[3].

Od umów obecnych w prawie zobowiązań należy odróżniać umowy, które występują w prawie rzeczowym i które wywołują skutki prawnorzeczowe. W kontekście tych ostatnich powinno się przy tym pamiętać o tzw. zasadzie podwójnego skutku umów zobowiązaniowych. Zgodnie bowiem z tą zasadą umowa sprzedaży, zamiany, darowizny, przekazania nieruchomości lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia własności rzeczy oznaczonej co do tożsamości z zasady sama z siebie taką własność przenosi. W przypadku zaś rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku i rzeczy mających powstać w przyszłości do takiego automatycznego przeniesienia ich własności dochodzi też w mo-

2 Zob. np. art. 156 i 510 **§ 2** k.c.: „Jeżeli zawarcie umowy przenoszącej własność następuje w wykonaniu zobowiązania wynikającego z uprzednio zawartej umowy zobowiązującej do przeniesienia własności, z zapisu zwykłego, z bezpodstawnego wzbogacenia lub z innego zdarzenia, ważność umowy przenoszącej własność zależy od istnienia tego zobowiązania". „Jeżeli zawarcie umowy przelewu następuje w wykonaniu zobowiązania wynikającego z uprzednio zawartej umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności, z zapisu zwykłego, z bezpodstawnego wzbogacenia lub z innego zdarzenia, ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania".

3 Art. 158 k.c.: „Umowa zobowiązująca do przeniesienia własności nieruchomości powinna być zawarta w formie aktu notarialnego. To samo dotyczy umowy przenoszącej własność, która zostaje zawarta w celu wykonania istniejącego uprzednio zobowiązania do przeniesienia własności nieruchomości; zobowiązanie powinno być w akcie wymienione". Tradycyjnie wyróżnia się pięć rodzajów kauzy: *causa solvendi,* polegająca na chęci zwolnienia się z istniejącego wcześniej zobowiązania, *causa donandi*, polegająca na chęci poczynienia na czyjąś rzecz bezpłatnego przysporzenia, *causa obligandi vel acquirendi*, polegająca na chęci stania się wierzycielem lub nabycia prawa, *causa cavendi*, polegająca na chęci dania zabezpieczenia wykonania jakiegoś zobowiązania, kauza ustalająca, polegająca na chęci stwierdzenia istnienia albo nieistnienia zobowiązania lub posiadanego albo nieposiadanego prawa. Wymienione rodzaje kauzy nie wyczerpują jednak wszystkich zachodzących tu możliwości, np. nie odnoszą się do przypadku, w którym jedna umowa jest zawierana w związku z istnieniem innej umowy, ale nie w wykonaniu takiej umowy, w braku istnienia której jej zawarcie nie miałoby dla jednej lub obu jej stron sensu.

mencie przeniesienia ich posiadania (czyli najczęściej w chwili ich wydania (wręczenia) nabywcy)[4]. W efekcie w razie zawierania umów zobowiązujących wyżej wymienionych rodzajów do przeniesienia własności rzeczy nie trzeba zawierać już odrębnej umowy w prawie rzeczowym[5].

Ponadto pośród umów można wyróżnić umowy nazwane przez prawo stanowione, umowy nienazwane przez prawo stanowione (tzw. *contracti innominati*) i umowy mieszane (stanowią one połączenie umów nazwanych i nienazwanych przez prawo stanowione). Przy tym w prawie rzeczowym – zgodnie z tzw. zasadą *numerus clausus* – dopuszczalne są tylko te pierwsze.

4 Art. 155 § 1 i 2 k.c.: „Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny, przekazania nieruchomości lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia własności rzeczy co do tożsamości oznaczonej przenosi własność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły". „Jeżeli przedmiotem umowy zobowiązującej do przeniesienia własności są rzeczy oznaczone tylko co do gatunku, do przeniesienia własności potrzebne jest przeniesienie posiadania rzeczy. To samo dotyczy wypadku, gdy przedmiotem umowy zobowiązującej do przeniesienia własności są rzeczy przyszłe". Art. 348 k.c.: „Przeniesienie posiadania następuje przez wydanie rzeczy. Wydanie dokumentów, które umożliwiają rozporządzanie rzeczą, jak również wydanie środków, które dają faktyczną władzę nad rzeczą, jest jednoznaczne z wydaniem samej rzeczy [tzw. *traditio longa manu*]". Art. 45 i 46 § 1 k.c.: „Rzeczami [ruchomościami i nieruchomościami] w rozumieniu niniejszego kodeksu są tylko przedmioty materialne". „Nieruchomościami są części powierzchni ziemskiej stanowiące odrębny przedmiot własności (grunty), jak również budynki trwale z gruntem związane lub części takich budynków [lokale], jeżeli na mocy przepisów szczególnych stanowią odrębny od gruntu przedmiot własności [zob. np. Ustawa z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U. 1994 nr 85 poz. 388 z późn. zm.)]".

5 Na temat podwójnego skutku w prawie zobowiązań zob. art. 510 § 1 k.c.: „Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły".

Można też mówić o umowach konsumenckich, w których po jednej stronie występuje przedsiębiorąca[6], a po drugiej konsument[7], umowach adhezyjnych, a więc takich, w przypadku których jedna z ich stron nie ma faktycznej możliwości wpływu na treść ich postanowień (może jedynie podjąć decyzję o ich zawarciu lub nie), umowach ramowych, czyli takich, które określają, jakie zasady mają mieć później zastosowanie do umów danego rodzaju zawieranych między ich stronami, umowach, jakich zawarcie jest obligatoryjne[8], umowach przedwstępnych, w jakich strony zobowiązują się do zawarcia w przyszłości określonej umowy[9],

6 Art. 43^1 k.c.: „Przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33^1 § 1 [jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną – tzw. ułomna osoba prawna], prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową".

7 Art. 22^1 k.c.: „Za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową".

8 Zob. np. Ustawę z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 nr 124 poz. 1152 z późn. zm.).

9 Art. 389 § 1-2 k.c.: „Umowa, przez którą jedna ze stron lub obie zobowiązują się do zawarcia oznaczonej umowy (umowa przedwstępna), powinna określać istotne postanowienia umowy przyrzeczonej". „Jeżeli termin, w ciągu którego ma być zawarta umowa przyrzeczona, nie został oznaczony, powinna ona być zawarta w odpowiednim terminie wyznaczonym przez stronę uprawnioną do żądania zawarcia umowy przyrzeczonej. Jeżeli obie strony są uprawnione do żądania zawarcia umowy przyrzeczonej i każda z nich wyznaczyła inny termin, strony wiąże termin wyznaczony przez stronę, która wcześniej złożyła stosowne oświadczenie. Jeżeli w ciągu roku od dnia zawarcia umowy przedwstępnej nie został wyznaczony termin do zawarcia umowy przyrzeczonej, nie można żądać jej zawarcia". Art. 390 § 1-3 k.c.: „Jeżeli strona zobowiązana do zawarcia umowy przyrzeczonej uchyla się od jej zawarcia, druga strona może żądać naprawienia szkody, którą poniosła przez to, że liczyła na zawarcie umowy przyrzeczonej. Strony mogą w umowie przedwstępnej odmiennie określić zakres odszkodowania". „Jednakże gdy umowa przedwstępna czyni zadość wymaganiom, od których zależy ważność umowy przyrzeczonej, w szczególności wymaganiom co do formy, strona uprawniona może dochodzić zawarcia umowy przyrzeczonej". „Roszczenia z umowy przedwstępnej przedawniają się z upływem roku od dnia, w którym umowa przyrzeczona miała być zawarta. Jeżeli sąd oddali żądanie zawarcia umowy przyrzeczonej, roszczenia z umowy

umowach o świadczenie mające zostać spełnione przez osobę trzecią[10], umowach o spełnienie świadczenia na rzecz osoby trzeciej (tzw. *pactum in favorem tertii*)[11], umowach o zwolnienie z obowiązku świadczenia na rzecz osoby trzeciej[12], umowach o zwolnienie z długu[13], umowach cesji (przelewu wierzytelności)[14], umowach o przejęcie długu[15], umowach zawartych w wyniku prowadzenia postępowania mającego na celu udzielenie zamówienia

przedwstępnej przedawniają się z upływem roku od dnia, w którym orzeczenie stało się prawomocne".

10 Art. 391 k.c.: „Jeżeli w umowie zastrzeżono, że osoba trzecia zaciągnie określone zobowiązanie albo spełni określone świadczenie, ten, kto takie przyrzeczenie uczynił, odpowiedzialny jest za szkodę, którą druga strona ponosi przez to, że osoba trzecia odmawia zaciągnięcia zobowiązania albo nie spełnia świadczenia. Może jednak zwolnić się od obowiązku naprawienia szkody spełniając przyrzeczone świadczenie, chyba że sprzeciwia się to umowie lub właściwości świadczenia".

11 Art. 393 § 1-3 k.c.: „Jeżeli w umowie zastrzeżono, że dłużnik spełni świadczenie na rzecz osoby trzeciej, osoba ta, w braku odmiennego postanowienia umowy, może żądać bezpośrednio od dłużnika spełnienia zastrzeżonego świadczenia". „Zastrzeżenie co do obowiązku świadczenia na rzecz osoby trzeciej nie może być odwołane ani zmienione, jeżeli osoba trzecia oświadczyła którejkolwiek ze stron, że chce z zastrzeżenia skorzystać". „Dłużnik może podnieść zarzuty z umowy także przeciwko osobie trzeciej".

12 Art. 392 k.c.: „Jeżeli osoba trzecia zobowiązała się przez umowę z dłużnikiem zwolnić go od obowiązku świadczenia, jest ona odpowiedzialna względem dłużnika za to, że wierzyciel nie będzie od niego żądał spełnienia świadczenia".

13 Art. 508 k.c.: „Zobowiązanie wygasa, gdy wierzyciel zwalnia dłużnika z długu, a dłużnik zwolnienie przyjmuje".

14 Art. 509 § 1-2 k.c.: „Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania". „Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki".

15 Art. 519 § 1-2 k.c.: „Osoba trzecia może wstąpić na miejsce dłużnika, który zostaje z długu zwolniony (przejęcie długu)". „Przejęcie długu może nastąpić: 1) przez umowę między wierzycielem a osobą trzecią za zgodą dłużnika; oświadczenie dłużnika może być złożone którejkolwiek ze stron; 2) przez umowę między dłużnikiem a osobą trzecią za zgodą wierzyciela; oświadczenie wierzyciela może być złożone którejkolwiek ze stron; jest ono bezskuteczne, jeżeli wierzyciel nie wiedział, że osoba przejmująca dług jest niewypłacalna".

publicznego[16], umowach o partnerstwie publiczno-prywatnym[17], umowach o pracę, w których stronami są pracownik i pracodawca, zakładowych i ponadzakładowych układach zbiorowych pracy i porozumieniach zbiorowych. Na marginesie warto też odnotować, że umowy występują także w prawie publicznym, zwłaszcza międzynarodowym. Stronami tych ostatnich są państwa lub rządowe organizacje międzynarodowe (tzw. w skrócie IGOs lub GOs).

Nie stanowi natomiast na ogół umowy tzw. list intencyjny, w którym strony deklarują jedynie w sposób dla nich niezobowiązujący chęć (wolę) przyszłej współpracy bez określania ścisłych zasad, na jakich taka współpraca miałaby się odbywać.

W prawie cywilnym umowy są zawierane najczęściej poprzez złożenie oferty ich zawarcia przez jedną osobę (tzw. oferenta) drugiej osobie (tzw. oblatowi) i przyjęcie takiej oferty przez tę ostatnią[18]. Przy tym przyjęcie danej oferty z zastrzeżeniem zmian w jej treści lub uzupełnień w jej treści poczytuje się nie za jej przyjęcie, lecz za złożenie stronie, która z tą ofertą wystąpiła, oferty zawarcia umowy w kształcie wynikającym z jej oferty i zgłoszonych do niej zmian/uzupełnień (zob. art. 68 k.c.). W stosunkach jednak pomiędzy przedsiębiorcami odpowiedź na złożoną ofertę z zastrzeżeniem zmian lub uzupełnień, jakie nie zmieniają istotnie treści takiej oferty, uważa się za przyjęcie tej oferty (strony wiąże wtedy umowa o treści określonej w ofercie z uwzględnieniem zastrzeżeń zawartych w odpowiedzi na nią). Nie dzieje się tak wtedy, gdy w treści oferty wskazano, że może być ona przyjęta jedynie bez zastrzeżeń, oferent niezwłocznie

16 Mają do nich zastosowanie zasady wyrażone w art. 139-151a Ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz.U. 2004 nr 19 poz. 177 z późn. zm.).

17 Zob. Ustawę z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz.U. 2009 nr 19 poz. 100 z późn. zm.).

18 Art. 66 § 1 k.c.: „Oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę, jeżeli określa istotne postanowienia tej umowy [tzw. *essentialia negotii*]".

sprzeciwił się włączeniu zgłoszonych do niej zastrzeżeń, oblat, odpowiadając na złożoną mu ofertę, uzależnił jej przyjęcie przez siebie od zgody oferenta na włączenie zaproponowanych przez niego zmian/uzupełnień do umowy i zgody tej niezwłocznie nie otrzymał (zob. art. 68^1 § 1 i 2 k.c.). Ponadto jeżeli przedsiębiorca otrzymał od osoby, z którą pozostaje on w stałych stosunkach gospodarczych, ofertę zawarcia umowy, jaka mieści się w ramach jego działalności gospodarczej (zawodowej), i nie odpowiedział niezwłocznie na nią, poczytuje się, że przyjął on tę ofertę (zob. art. 68^2 k.c.).

Rzadziej do zawarcia umowy dochodzi w prawie cywilnym drogą tzw. aukcji (licytacji), z chwilą udzielenia przybicia, jakie następuje po złożeniu na niej najkorzystniejszej oferty, lub tzw. przetargu (pisemnego) , z chwilą wyboru jednej z ofert złożonych w odpowiedzi na ogłoszenie o nim[19], oraz w wyniku tzw. rokowań (negocjacji), z chwilą gdy strony dojdą do porozumienia co do wszystkich jej postanowień, jakie były ich przedmiotem[20]. Należy mieć tu także na uwadze, iż zgodnie z art. 71 k.c. wszelkie ogłoszenia, reklamy, cenniki i inne informacje skierowane do ogółu lub do poszczególnych osób poczytuje się w razie wątpliwości nie za złożenie oferty, lecz jedynie za „niezobowiązujące" zaproszenie do zawarcia danej umowy.

Test nr 1

1. Umowa stanowi czynność prawną co najmniej dwustronną, do której dokonania są potrzebne zgodne oświadczenia woli jej stron:
a) tak,
b) nie.

19 Zob. art. 70^1-70^5 k.c.

20 Zob. art. 72 k.c.

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

